

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 16

Den 20 April

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

41 årg.

1924

Påsk.

Det ljusnar i Öster, se skuggorna fly,
Nu spiran från mörkret är tagen!
Det klarnar i dal, och det klarnar i sky,
Ty natten är skingrad och slagen.

Se graven står tom!

Och boja och bom

De ligga där brutna på sanden.

Uppståndelsens vår

På grifterna står,

Och vingad och friggjord är anden!

Hell, Golgata hjälte, som seklernas hopp

Med blödande offer fullkomnat!

Den förste du var, som ur döden steg opp

Se'n korsfäst du bleknat och somnat.

Min Herre och Krist,

Trots svaghet och brist

På dig jag förtröstar och hoppas.

Ty även åt mig

Du öppnat den stig,

Där evighetsfröjderna knoppas.

C. B—g.

Jesu uppståndelse.

Mark. 16: 1—8.

är vi få en stor sorg, blir det med ens så mörkt i hjärtat. Ja, vi tycka att allt förändras. All glädje har tagit slut och ingen-ting är sig längre likt. Leken roar ej längre, den roliga boken ligger oläst, man vet ej vad man vill. För de vuxna människorna kan det kännas ännu svårare. Särskilt dystert blir det, när man förlorar en nära anförvant eller en kär vän. Döden talar om mörker och sorg.

Jesus hade dött, och då blev det mörkt i lärjungarnas hjärtan. Med namnlös smärta ha de bevittnat hans sista stunder på korset. Hans döda kropp blev därpå förd till en grotta, som var insprängd i berget. Kvinnorna, som nämnas i vår text, äro på väg dit. Deras kärlek till Jesus lever ännu. Ja, den skall aldrig dö. Kärleken tar sig alltid uttryck på ett eller annat sätt. Här köpte de kryddor och annat, som behövdes till en enkel balsamering. Förgängelsen skulle genom denna för en tid hindras att förstöra kroppen. — Ja, sådan är kärleken. Den vill bevara det vackra och värdefulla.

Ett särskilt bekymmer tynger nu kvinnornas sorgfyllda hjärtan. En stor sten ligger för ingången till graven. Tänk, om de vetat något om den romerska vakten och landshövdingens sigill! Då hade de säkert vänt om med detsamma. Det är dock gott att här se, det Gud tar bort hindren på vår väg. Om du söker Jesus, så må du veta, att alla hindren på vägen kan tagas bort. Eller också skall den kärleksrike Fadern i himmelen ge dig kraft att tränga dig genom hindren.

Vid graven fingo kvinnorna höra ett härligt budskap. Först trodde de, att de endast hade kommit till en tom grav. Men så ljuder påskens glada budskap: "Han är uppstånden, han är icke här." En tom grav kan ej ge någon verkligt förblivande glädje. Men det kan en levande frälsare. Han kan frälsa oss från

alla våra synder. Han är segerfursten över människans farligaste fiender: synden, döden och djävulen.

Inte behövde kvinnorna vara förskräckta. I den tidiga påskmorgonen genomträngdes Jesu kalla kropp av det eviga livets härlighet. Aldrig mera skulle Jesus känna hunger eller törst, trötthet eller smärta. Han var ej längre bunden som vi av tidens begränsning. Han kunde nu gå genom stängda dörrar och flytta sig lika fort och lätt, som vi låta vår tanke ila.

Kvinnorna få ett viktigt uppdrag av Jesus. De skulle gå med glada hälsningar till de sorgsna lärjungarna. Den arme Petrus behövde nog en särskild hälsning. Han hade ju fallit så djupt, att han knappast kunde vänta att bli ihågkommen av Jesus. Han hade fallit så djupt. Tänk att förneka sin trofaste Frälsare! Vad han hade förebrått sig själv. Och ångrat sedan. Den sorgsna, kärleksfulla blicken ur Jesu öga, brände i hans själ. Man kan förstå, att en hälsning från Jesus skulle vara som ljus i mörkret eller som salva i svidande sår.

Kvinnorna voro före männen vid graven. De blevo därför de första påskpredikanterna. Först skötte de sitt uppdrag mindre väl. Fruktan hade så gripit deras hjärtan, att de flydde från graven. De voro så bestörta, att de ej visste vad de skulle tro. Men så mötte de själve Jesus och han gav dem en härlig visshet om uppståndelsen. På nytt lägges uppdraget i deras hjärtan, och nu kunna de med glädje gå åstad. De få så bråttom att komma till de sorgsna bröderna. De hade också svårt att tro det underbara. Inte må vi hårt döma dem. Vår tro är ej heller mycket att skryta med.

Än i dag är det en levande sanning, att Jesus är med oss alla dagar. Må han bli levande och verklig för våra hjärtan.

V. Wikholm.

Ett barns kärlek.

(Forts. fr. nr 15).

Målaren var överförtjust åt detta härliga skådespel, att få se de så skygga djuren tillsammans i full frihet.

De tyckte bättre om kastanierna än om höet, ty de trängdes alla omkring dem.

Ett par unga hjortar började till och med strida om dem.

Plötsligt lät den gamle anföraren höra ett varningsrop och blixtnabbt rusade hela hopen till skogs.

— Vad kom åt djuren? frågade målaren.

— Jag vet inte. Något måste ha oroat dem. Det föreföll mig, som om det prasslade i buskarna. Men var lugn, de komma nog åter.

Och verkligen efter en stund kommo de långsamt tillbaka. När de ätit, förde den gamle anföraren skaran tillbaka till skogen.

— De bruka annars stanna längre, sade skogvaktaren, jag undrar just, vad som oroat dem i dag. Såg ni, hur orolig den gamle hjorten såg ut och skådade ängsligt omkring sig?

Målaren tittade sig uppmärksamt omkring.

— Det ligger något mörkt där uppe i snön, vad kan det vara?

— Det skola vi strax se, sade skogvaktaren och skyndade dit.

— Nå, vad är det? ropade målaren nyfiken, när skogvaktaren med ett högt rop böjde sig över föremålet.

— Kom genast, det är en pojke!

Med några språng var målaren vid hans sida.

— Min Gud, en pojke! Hur har han kommit hit? Är han död?

— Nej, det tror jag inte, men nog var det hög tid, att vi funno honom. Vi bära honom till hyddan.

Försiktigt buro de honom till hyddan, lade honom i höet och började gnida hans ansikte och händer med snö.

Det dröjde inte länge, förrän tydliga andedrag visade, att livet återvände.

Målaren hällde en klunk vin ur sin fältflaska i hans mun, insvepte honom i sin tjocka pläd och bäddade honom djupt ned i höet.

Snart började gossen röra på sig och slog upp ögonen.

Förvånad blickade han sig omkring. När han fick syn på målaren flög ett matt leende över hans ansikte.

— Herr Leuthold, sade han sakta.

— Vad, känner du igen mig. Vem är du egentligen pojke?

Han vände det bleka ansiktet mot ljustet.

— Sannerligen är det inte Petter från Skogsbyn där uppe bland bergen, ropade han överraskad.

Petter nickade och grep målarens hand.

— Hur har du egentligen kommit hit?

— Nej, låt bli att prata, sade han, då han såg Petters ansträngning att svara, drick en klunk till, så att du blir varm. Här har du också något att äta.

Han framtog smörgåsar ur sin ficka och gav honom.

— Du stackars gosse, du syns nästan vara ihjälhungrad, sade han medlidligt, då han såg, huru ivrigt Petter åt smörgåsarna.

— Har du då inte alls haft något matnyttigt med dig? Vad har du i din ryggsäck?

Nyfiket tittade han i den och fick se kakan.

— Vad, en så fin kaka, sade han skrattande. Varför har du inte ätit upp den?

— Det är pappas, sade Petter allvarligt.

— Och du svalt hållre än att äta upp den. Du är en präktig pojke.

Målaren strök smekande över Petters ljusa hår.

— Han ligger på sjukhuset nere i köpingen, emedan han brutit sitt ena ben.

— Och då skulle du föra kakan till honom. Hur har du kommit hit?

BARNAVÄNNEN

PÅSKMORGON.

BLAND BLOMMOR OM VÅREN.

— Jag måtte ha gått vilse, sade Petter nedslagen.

— Vilken väg har du gått? sporde skogvaktaren.

— Förbi gruvorna och över den gamla timmerplatsen hit ned i Hjortskogen.

— Och då har du vikit av på fel ställe och kommit hit ned emot sjön. Ja, det kan hända vem som hälst.

— Varför gick inte din mor själv? undrade målaren.

— Emedan hon måste stanna hos lilla Marie, som vi fingo i höst, svarade Petter.

— Underligt var, att du kom hit till foderplatsen.

— Jag hörde något ljud liknande en trumma, som jag sökte följa.

— O, det var min "middagsklocka", sade skogvaktaren småleende. Den hörs ett bra stycke. Men varför kom du inte hit till hyddan?

— Jag var för trött. Så föll jag

också ned i ett hål och orkade ej komma upp.

— Om vi inte funnit dig, så hade du frusit ihjäl.

— Nu är jag åter varm, sade Petter.

— Det är bra, men hur skall vi bära oss åt med dig. Här kunna vi inte stanna och dit ned är rätt långt.

— Var inte orolig för det, sade skogvaktaren godmodigt. Jag har burit hem många råbockar på ryggen, och då skall jag väl kunna bära en pojke för omväxlings skull. Bind honom fast med pläden omkring min rygg, så sitter han varmt och säkert.

Och därvid blev det.

Stjärnorna glänste redan på himmelen när Petter, skogvaktaren och målaren anlände till gästgivargården.

Skogvaktaren fick en riklig belöning av herr Leuthold och gick glad sina färde.

(Forts.)

Den stora fisken.

Ldet lilla norska fiskläget tävlade de små gossarna på pojkars sed jämt och ständigt om, vem som skulle få den största fisken. Än hemförde den ene, än den andre priset, men den åttaårige Lars lyckades aldrig erövra segerpalmen. När de andra stoltserade med en präktig aborre, en stor gädda eller till och med en heljeflundra, kunde han högst uppvisa en liten mört eller en ynkelig löja.

Detta grämde honom djupt, och till sist bad han Gud var kväll innerligt, att han skulle sända honom en riktigt, riktigt stor fisk. Men den stora fisken uteblev fortfarande, och det gjorde Lars så bitter till sinnet, att han alldeles upphörde att bedja. Han betänkte ej, att hans bön ej var någon rätt bön och att det endast var av ett slags skryt, som han ville ha sin stora fisk för att riktigt kunna överglänsa sina jämnåriga kamrater.

Någon annan anledning fanns det då ej, ty på den tiden rådde i hans hem, om än ej något överflöd, så åtminstone ingen brist. Men en dag, då Lars var nära femton år, blev hans far borta med segelbåt och allt. Och alldenstund fiskarbåten hade varit det enda medlet till deras uppehälle, råkade snart familjen, som utom Lars bestod av modern och två systrar, i verklig nöd. De hade visserligen en liten eka kvar, men den var så gammal och bräcklig, att Lars, som nu var familjens "karl", ej i den vågade sig ut till de stora fiskvattnen, utan måste hålla sig närmare stranden, där det alltid var ont om fisk. Å, vad han längtade efter en ordentlig fisksump, och vad han tittade och tittade på den enda i fiskläget, som var till salu! Men den kostade sina modiga femtio kronor, så det var förstas ej att tänka på!

En dag hade Lars vågat sig längre ut än vanligt med sin skröpliga eka, men

det gick ej stort bättre för det, och han fick ej annat än småfisk, som det knap- past lönade taga med sig hem. Till på köpet började det blåsa upp till storm, och Lars såg sig därför nödd att an- träda återfärden.

Han hade hunnit ungefär halvvägs till stranden, då hans båt plötsligt hejdade av en våldsamt stöt, alldeles som hade den stött på något rev eller undervat- tensgrund, fastän Lars väl visste, att det ej fanns något sådant där.

Vad kunde det vara? Vad var väl detta slingrande, slimmiga, hiskliga ting, som sköt upp likt en pil ur det böljande havet och hakade sig fast vid båtens akter? Och därpå körde snabbt som tanken en annan spiral upp och grep om aktern från den motsatta sidan.

När den första häpnaden hade lagt sig, förstod Lars med ens, vad det var för en förfärlig företeelse, han råkat ut för. Den böjliga, avsmalnande skap- naden av dessa otäcka armar och raden av starka, hornartade sugrör, vilka ga- pade likt törstiga munnar under armar- na, sade honom tydligt, att han hade an- gripits av en av dessa hemska bläckfi- skar, som utgöra alla fiskares och sjö- mäns fasa.

Att det var fullkomligt gagnlöst slå av dessa smidiga, kautschukliknande spröten med vare sig åra eller kniv, hade Lars alldeles klart för sig. Hans enda utsikt var nu att ro mot land med hela sin styrka och att bogsera vidundret med sig. Och han började att ro, som han aldrig förr i sitt liv hade rott.

Hur vådligt långt borta stranden allt- jämt syntes! Och var gång han tittade sig bakåt, föreföll avståndet längre än förut. Närmare kom stormen, och med den en ödesdiger linje av vitt skum.

Allt svagare och svagare blev den stac- kars gossens mödosamma årtag. Redan såg det ut, som vore det slut med ho- nom, då helt oförmodat en fisksump höll ned på honom från sydväst. När Lars märkte den, gav han till ett förtvivlat rop om hjälp.

Det hallå, som till svar kom över ha- vet, härledde sig från tvenne äldre fi- skare, vilka likaledes flydde under den annalkande stormen. En blick på ekans akter sade dem, hur saken stod, och tre eller fyra duktiga hugg med deras båts- hakar gjorde ett hastigt slut på det fast- hängande vidundret, som det behövdes alla tres förenade krafter att få upp i bå- ten.

Det visade sig vara ett väldigt kap i mer än ett hänseende, ty direktören för ett större museum, som för sommaren uppehöll sig vid fiskläget och som just nu stod på kajen och iakttog de hem- vändande fiskarbåtarna, hade ej förr fått sikte på bläckfisken, än han skyn- dade sig att köpa den för sitt museum till ett pris av femtio kronor. Gläd i hågen, mottog Lars pänningarna och för- värvade sig med dem den efterlängtade segelbåten, sedan de båda andra fiskar- na, vilka väl kände till Lars ömmande omständigheter, avböjt den dem av ho- nom erbjudna andelen.

— Har du också behörigt tackat Gud? frågade modern, när hon fick del av de goda nyheterna.

Lars mumlade något otydligt till svar.

— Kommer du ej i håg, frågade mo- dern allvarligt, huru du, när du var li- ten, alltid bad Gud om en riktigt, riktigt stor fisk? Du behövde den ej då, men nu, när du verkligen gör det, sänder Gud en sådan i din väg. Och för den fisken får du just den summa, som begärdes för den fiskarbåt, som du så ivrigt åtrått. Du måste vara stenblind, om du ej ser Guds finger häri, så tydligt är det!

Dessa moderns ord träffade Lars som ett piskrapp, och en lång stund surrade det runt i hans hjärna. Därpå gick han in i sin tysta kammare, och vad som där försiggick, är en sak mellan honom och Gud.

Lars är numera en varm kristen, och hans tro är lika bergfast som klipporna i hans storslagna norska skärgård.

Ernst Jotson.

Almunge sön­dagsskolan.

likhet med många andra sön­dagsskolor i vårt kära fosterland, vill även missionskyrkan Tabors sön­dagsskola i Almunge (Uppland) genom vår älskade tidning göra en påhålsning hos Eder, och tacka för de vackra bilder vi fått se, och för kära hälsningar vi fått från så många sön­dagsskolor i vårt land.

Vårt hopp till Gud är, att hans välsignelse i fortsättningen skall vila över vår verksam-

het. Och vår bön är, att den må bära rika frukter för Guds rike. Vi önska att alla sön­dagsskolbarn måtte bli­va goda människor, som vilja leva för Gud och troget tjäna honom.

Må både lärare och barn förenas till tack och lov till Gud, för hans heliga ord, som kan göra oss visa till frälsning, så att vi med glädje, en dag, kan möta vår Frälsare.

Lärarne.

Bibelläsning

för veckan 21—27 april enligt Svenska Bibel­läsningsförbundets textlista:

- 21 M. Apg. 16: 19—22. Förföljelse upp­blossar.
- 22 T. Apg. 17: 1—9. I Tessalonika.
- 23 O. Apg. 17: 10—15. I Berea.
- 24 T. Apg. 17: 16—34. I Aten.
- 25 F. Apg. 18: 1—5. I Korint.
- 26 L. Rom. 15: 18—21. Vidsträckta mis­sionsresor.
- 27 S. Apg. 16: 8—18. Huru Evangelium kom till Europa.

Sön­dagsskoltexter.

Sön­dagen den 27 april.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Jesus' botar en lam. Mark. 2.

Minnesvers: Då skall den lame hoppa så som en hjort. Jes. 35: 6 a.

MELLANAVDELNINGEN:

Huru evangelium kom till Europa. Apg. 16: 8—18.

Minnesvers: Far över till Macedonien och hjälp oss. Apg. 16: 9.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Jesus instiftar nattvarden. Luk. 22: 14—23.

Minnesvers: Välsignelsens kalk, över vilken vi uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av Kristi blod? Brödet som vi bryta, är icke det en delaktighet av Kristi kropp? 1 Kor. 10: 16.